

Водниятъ царь

(Приказка)

Далече нѣкъдѣ, въ планината, бучи грамаденъ пѣ-
нястъ водопадъ. Отъ висока скала се хвърлятъ буйнитѣ
му води, удрятъ се по гранитнитѣ ѝ гърди, прѣвръщатъ
се на милиони капчици и съ ужасенъ бумтежъ падатъ
въ дълбочината.

Въ дъното на водопада, тамъ къдѣто водата бумти,
живѣе Водниятъ царь. Красиви сж неговитѣ палати! Из-
граде ни сж отъ скъпоцѣнни камъни и черупкитѣ на
миди, а по стѣнитѣ блѣстятъ хиляди зрънца маргаритѣ
и елмази.

Живѣеше Водниятъ царь не смушаванъ отъ никого.
И кой би посмѣлъ да наруши неговото спокойствие?

Живѣеше въ дълбоката бездна Водниятъ царь и си
играеше съ водата. Удряше той водитѣ си тъй силно, че
тѣ се повдигаха като сребристи облаци на горѣ, къмъ
небето, и съ дивъ ревъ падаха пакъ надолу, въ пропастьта.

Веднажъ, когато Водниятъ царь играеше така и отъ
дълбочината се носѣше тържествения му ревъ, при во-
допада дойдоха стотина работници. Тѣ пѣргаво зараздо-
варваха желѣза, кирки, лопати. Скоро слѣдъ това въ
мускулеститѣ имъ ръцѣ заблѣскаха голѣмитѣ чукове.

И когато първитѣ удари разтърсиха голѣмата скала,
Водниятъ царь настрѣхна.

— П-фу! Посмѣйте само! Цѣли вѣкове живѣя
азъ тукъ! Що искате сега отъ мене? — ревѣше той
съ дивъ яростенъ гласъ.

— Охо! — викаха работницитѣ. — Пазете се; — и
бързо налѣгаха по земята.

— Разнесе се силенъ гръмъ. Запалениятъ динамитъ
разтърси скалата и тя съ грозенъ ревъ се сгръмоляса въ
водата. Водниятъ царь простена отъ злоба. Той поиска